

కాలమ్ దాటని కబుర్లు

బలభద్రపాత్రుని రచన

నెల నెలకీ కొన్ని కులాసా కులాసా కబుర్లు

ఛుక్ ఛుక్ రైలు

చిన్నప్పుడు మా పెద్దమ్మగారింట్లో, సీతయ్య తోటలో వంటింటి వసారాలో కంచాలు పెట్టుకుని భోజనానికి కూర్చుంటే, ఆ కాంపౌండ్లో పిల్లలు బాబుగాడూ, ఏడుకొండలూ, బాలూ, రామూ అంతా. 'ఛుక్ ఛుక్' అంటూ ఒకడి చొక్కా చివర ఒకడు పట్టుకుని రయ్యమని పరిగెడుతూ కంచాల మీదుగా గెంతుతూ వీధి వాకిట్లోంచి వచ్చి పెరటి వాకిట్లోంచి వెళ్ళిపోతుండేవారు.

మా పెద్దమ్మో, అక్కో "ఏవిటరా? అన్నాలు తింటుంటే?" అని కోప్పడితే, "రైలు ఆగదు - ఇక్కడ స్టేషన్ లేదు" అని ఆగకుండానే 'కూ' అంటు పరిగెత్తేవారు!

అందులో ఒకడు గార్డుగారి అబ్బాయి, ఇంకోడు స్టేషన్ మాస్టర్ గారి ఆఖరాడూ, మరోడు పార్సిల్ సెక్షన్లో పనిచేసే పార్సిల్ శాస్త్రిగారి అబ్బాయినూ! అస్తమానం వాళ్ళకి రైల్వే స్టేషనూ, రైలూ, పచ్చజెండా.. ఇవే ఆటలు! ఇంక మగాళ్ళు భోజనాలయి వీధుల్లో అరుగుల మీద కూర్చుంటే ఇవాళ గోదావరి అవర్ లేట్గా వచ్చింది, కృష్ణా హాఫ్ అవర్ లేటు.. ఇవే కబుర్లు.

ఇంక మా పెద్దనాన్నగారు లేట్ గాత్రాజు నరసింహారావుగారు అయితే, రిటైర్ అయ్యాకా కూడా రోజూ సికింద్రాబాద్ స్టేషన్, ప్లాట్ ఫార్మ్ చూసుకుని వస్తుండేవారు.

సాయంత్రం నాలుగు గంటలకి ఏ ఏ.పీ ఎక్స్ ప్రెస్సో ఎక్కాలంటే, మమ్మల్ని మధ్యాహ్నం ఒంటి గంటకి కంగారు పెట్టి తీసుకెళ్ళి ప్లాట్ ఫార్మ్ మీద కూర్చోపెట్టేసేవారు. ఇంతకీ ఇల్లెంత దూరం అంటే.. ప్రతి ఎనాన్ మెంటూ మా చెవిలో చెప్పినట్లుండేది! ఐదు నిమిషాల దూరం. తీరా స్టేషన్ కెళ్ళి చూసుకుంటే అలవాటుగా, ఫలహారాలన్నీ సర్దిన బుట్టో, మా పెద్దమ్మ కోసం కొన్న పుస్తకాల ప్యాకెట్లో మరిచిపోయి వచ్చాం అని తెలిసి, మళ్ళీ ఇంటికి ఒకళ్ళు పరుగు! పెద్దనాన్న తిట్లూ!

ఎంతైనా రైలు ప్రయాణం బాగుంటుంది. ఆడోమగో తెలిసి బొంగురు గొంతుతో "బన్నాడ్ వెళ్ళే అజంతా ఎక్స్ ప్రెస్ ఎనిమిదో నెంబర్ ప్లాట్ ఫార్మ్ మీద ఆగి ఉంది." అంటూ ఎంత శ్రద్ధగా విన్నా అర్థం కాకుండా చెప్పతూ మధ్యలో "ట్రింగ్." అని గంటా. పోర్టర్లూ, "కాఫీ, ఛాయ్, కోకాకోలా" అని మనం మన సీటూ చూసుకునే లోపలే చెవిలో అరిచేవాళ్ళూ!

కొత్తగా పెళ్ళయి అత్తారిళ్ళకి వెళ్ళే అమ్మాయిలు రావణాసురుడు ఎత్తుకెళ్ళిపోతున్న సీతమ్మల్లా ఏడుపులూ, జటాయువు పక్షుల్లా పుట్టింటివారు కిటికీల్లోంచి ఓదార్చే ఓదార్చులూ.. పెళ్ళాలని పుట్టింటికి వెలుగుతున్న మొహాలతో పంపుతున్న మగాళ్ళూ! "వేళకి తినండి... మజ్జిగ పోయించుకోండి, పాల్‌దొడ్లన్నాను... పనిమనిషి వస్తే బట్టలు ఉతికించుకోండి.. కింద వాటా శారదమ్మగారొచ్చి దానిచేత పనిచేయిస్తారండి! స్నేహితులని ఇంట్లో చేరయ్యకండి, పెందరాళే ఇంటికొస్తుండండి. పాలు ఫ్రిజ్‌లో పెట్టి వెళుతుండండి. ఫ్రిజ్‌లో సాంబారుంది వేడి చేసుకోండి. "ఇలా ఇల్లాళ్ళ అమాయకపు అప్పగింతులు ట్రైన్‌తో బాటు సాగిపోతుంటాయి.

ఈలోగా "ఐస్" అని ఐస్ ఫ్రూట్ అమ్మేవాళ్ళు పిల్లలు ఎక్కడుంటే, అక్కడ వాళ్ళ ముందే నిలబడి అరుస్తుంటారు. దాంతో వీళ్ళ తాండవాలూ, తల్లల మర్దనాలూ.. తండ్రులు చిల్లర కోసం తడుములాటలూ.

"ఏడుకొండలవాడా.. ఎక్కడున్నావయ్యా" అనో.. "నడిరేయి ఏ రూములో?" అనో.. ఆ పాటలు తమకోసమే రాసారన్నట్లు మెడలెత్తి పాడుతూ బిచ్చగాళ్ళూ!

మనం తీరా తొక్కినలాటలో దిగ్విజయంగా రైలెక్కి, మన సీటు నెంబరు చూసుకుని 'అమ్మయ్యా' అని కూర్చోగానే ఒక లావుపాటావిడో, బుంగమీసాలాయనో వచ్చి "ఈ సీటు మాది... ఈ బెర్తు మా ఆవిడది" అంటారు! ఇన్నేళ్ళనుండి రైలు ఎక్కుతున్నామా.. సినిమాలో పెళ్ళి జరుగుతుంటే 'ఆపండి' అంటూ వచ్చే పెద్దమనుషుల్లా ఇలాంటి వాళ్ళు తప్పకుండా వస్తారు! మనం బెంబేలు పడి నెంబర్లు తనిఖీ చేసేలోపే లావుపాటి పిన్నిగారు మన కాలి చిటికెన వేలి మీద పాతిక కేజీల సూట్ కేసూ, ఒళ్ళో పులిహారా కేసూ, ముక్కు చీవిడి కారుతున్న మనవడినీ, పెట్టేస్తుంది. ఈలోగా టీ.సీ వస్తాడు. మధ్యాహ్నం కందిపాడీ, మాగాయి, కండా బచ్చలి కూరతో అన్నం తిని, బ్రేవ్ మని త్రేన్ని నిద్రమత్తుతో జోగుతున్నట్లు వస్తాడు! తీరుబడిగా ఈ పేచీ అంతా విని "రైల్వే తప్పు చెయ్యదు. మీకు లెబ్బలూ, అంకెలూ నేర్పిన మాష్టారు ఎవరు?" అని చీవాట్లు వేసేట్లు చూసి "ఇది ఎస్ వన్.. ఇది ఎస్ సెవన్" అని తీర్పు చెపుతాడు. దాంతో అప్పటిదాకా గల్లా పట్టుకుని పోట్లాడిన బుంగమీసాలాయన 'సారీ' కూడా చెప్పకుండా చక్కాపోతాడు. ఒకవేళ ఈ ఘట్టం మనం రైలు ఎక్కిన వెంటనే జరగక పోతే మధ్య రాత్రి మనకి బెర్తుమీద కమ్మగా కునుకు పట్టేవేళ మొహం మీద టార్ప్ లైట్ వేసి చెవిలో "ఆప్ కా బెర్త్ నెంబర్ క్యా హై?" అని యములోడిలా ఒక అగంతకుడు ప్రశ్నిస్తుంటాడు! మన నిద్ర చెడి అరగంట అరిచాకా, తన తప్పు తెలుసుకుని "ఓ టీ.సీ కా హై?" అనుకుంటూ వెళ్ళిపోతాడు. కానీ ఇది జరగక మాత్రం తప్పదు!

ఇదంతా ఎందుకు గుర్తొచ్చిందంటే, నేను ఇప్పుడు రైల్వే స్టేషన్‌లో ఉన్నాను. రైలు కదలబోతోంది. షిర్డీ నుండి హైదరాబాదు నేనూ మా పెద్దాడూ వెళుతున్నాం.

మా పెద్దబ్బాయి అశ్వినీ శలవులకి యూ.ఎస్ నుండి ఇండియా వచ్చినప్పుడు ఒక బకెట్ లిఫ్ట్ రాసుకుని వస్తాడు. మొదటివారం ఫ్రెండ్స్‌తో ఇల్లంతా అదరగొట్టాలి. రెండవ వారం 'లే లడక్' లాంటి పెద్ద యాత్ర, అదీ ఫ్రెండ్స్‌తోనే, మూడోవారం క్లాసుమేట్ ఒక అమ్మాయి పెళ్ళికి వెళ్ళాలి (వెళుతున్న నలుగురిలో ఒకడు ఆ అమ్మాయిని ప్రేమించి భంగపడి ఏడుపు మొహంతో ఉంటాడు. వాడికి వీళ్ళు పౌడర్ రాసి, సెంటు కొట్టి అనుమానం రాకుండా తగు జాగ్రత్తలు తీసుకుంటారు.) అలాగే నాలుగో వారం అమ్మతో షిర్డీ లేక తిరుపతి ఎక్కెటా.. ఐదోవారం తమ్ముడిని ఏడిపించుటా, ఇంక వెళ్ళిపోవాలి అనే టైంలో అమ్మమ్మలతో, అత్తలతో "మిమ్మల్ని నేను వచ్చి చూసుకుంటాను ఎంతా! - ఇంకో ఆర్నెల్లలో చదువైపోతుందిగా" అని మదర్ ధెరిసాలా బ్రదర్ భరోసా మార్కు డైలాగులు చెప్పుటా.. ఇత్యాది అన్న మాట! (లడక్ యాత్ర ఈ నెల 'యాత్రా స్పెషల్' లో చూడచ్చు!)

అలాగే ఈసారి షిర్డీ యాత్ర, నా షూటింగ్‌లూ, సిట్టింగులూ పుణ్యమా అని వాయిదాలు పడీ పడీ చివరికి కుదిరింది. కానీ రిజర్వేషన్ కుదరలేదు. మా ట్రావెల్ ఏజెంటు గణేశ్ నిజంగా నాకు 'శుక్లాంబరధరం..'. అంటే దేనికైనా ముందు అతని పేరే

ఉచ్చరిస్తాను. అది పైటు అయినా, ట్రైన్ అయినా, బస్సు అయినా, తీర్థయాత్ర దర్శనం అయినా, డాలర్ ఎక్స్‌చేంజ్ అయినా, గెజిటెడ్ ఆఫీసర్ల సిగ్నేచర్లు అయినా, అతని సెల్ నంబరే నొక్కుతాను 'శుక్లాంబరధరం' అని వినిపిస్తుంది!

గణేశ్ నా దగ్గర ఎన్నడూ డబ్బులు అడిగి తీసుకోడు. నేను వెంటపడి ఇవ్వాలి. అంత మంచివాడు! కానీ అతనికి చిన్న చిన్న కోరికలు ఉంటాయి. వాళ్ళ శ్రీమతిని 'లేడీ బాస్' లాంటి 'మా టీ.వి' కార్యక్రమాల్లో చూపించాలి లాంటివి! దానికి నా వంతు సహకారం నేనూ అందిస్తుంటాను.

ఇంతకీ గణేశ్ మల్లగుల్లాలు పడి ఆగస్ట్ రెండోవారం దాకా ట్రైన్ రిజర్వేషన్ కుదరలేదన్నాడు. పదో తారీఖు మా వాడి ప్రయాణం! చివరికి స్లిపర్ కోచ్ అయినా సరే చేయించెయ్ అన్నాను. చేయించేసాడు.

దాంతో ఈ అమెరికా స్టూడెంట్ అస్సలు రంగు నాకు తెలిసాచ్చింది. "ఏ.సీ. లేదా? అయ్యో చచ్చిపోతాం.. ఇంతకన్నా బస్సు నయం! ఏ.సీ ఉంటుంది" అని మొదలు పెట్టాడు. వీడే ఎవరైనా అమెరికా నుండొచ్చి మినరల్ వాటర్ బాటిల్ పట్టుకుని తిరుగుతుంటే "పాపం ఎండన పడి వచ్చారు.. పదిరూపాయలు ఇవ్వు. నీళ్ళు కొనుక్కుంటారు" అని వెక్కిరించేవాడు! మా చిన్నప్పుడు నాగ్ పూర్కి ప్యాసింజర్ ఎక్కితే, మా అమ్మమ్మ మాకు టికెట్ కొనకుండా కింద సీట్ల మధ్య పక్కలు వేసి పడుకోపట్టేది! సరే.. ఆ రోజులు పోయాయి. కంఫర్ట్ లెవెల్స్ పెరిగాయి. కానీ వాడు నన్ను దారంతా ఇంత సతాయిస్తాడని నాకు తెలీదు! నేను నిక్షేపంగా 'స్వాతి' పుస్తకం కొనుక్కుని వంశీ దిగువ గోదావరి కథల్లో మునిగిపోయాను. నా దగ్గర కిటికీకి మధ్యలో ఊచలు లేవు! అంటే ఏ దొంగగారైనా అమాంతం రైలు ఆగినప్పుడు లోపలికి దూరి మెడలోవీ, బ్యాగులూ లాక్కుని మళ్ళీ కిటికీలోంచి వెళ్ళిపోయే ఫెసిలిటీ అన్నమాట! అదృష్టవశాత్తూ మా ఆయన రాలేదు. వచ్చుంటే రాత్రంతా నేను కిటికీ తలుపు వెయ్యకుండా పుస్తకం చదువుకున్నందుకు ఆయన బీ.పీ పెరిగిపోయేది. అసలు బిపి మా ఇంటి పేరు (బలభద్రపాత్రుని)

మా వాడు సిగ్నల్స్ ఉన్నంత సేపూ ఫ్రెండ్లతో మాట్లాడుకుని, తర్వాత నేను ఇంటినుండి ప్యాక్ చేసి తెచ్చిన చపాతీ, చోలే, పెరుగన్నం తిని అప్పర్ బెర్త్ ఎక్కేసాడు.

నాకు అప్పుడు మొదలయింది సరదా!

"మస్సాలా వడా.. బిరియానీ, మీల్స్, లసీ, కాఫీ, చాయీ..." లాంటి అరుపులతో ఒక్కొక్కళ్ళే రావడం. ఆ అరుపు వినగానే ఎదురు బెర్త్ మీద బుజ్జి నామం గాడు 'నాన్నా చాయ్' అని కాళ్ళు బాదెయ్యడం. వాళ్ళ నాన్న నలుగురిలో ఒకడి దగ్గరన్నా విధిలేక వాడికి తాగించడం!

ఇంక మా పక్కన కూర్చున్న పంజాబీ వాళ్ళు నోరు మూతపడకుండా మాట్లాడ్తూ, తిన్నవాళ్ళు తిన్నట్లున్నారు. 'గాటీలు, బూందీ, బిస్కెట్లు, అరిటి పండ్లు, ఉడికించిన పల్లీలు, చిన్న సమోసాలు' ఇవన్నీ తినే లోపల డిన్నర్ టైం అయింది. ఒక పెద్ద డబ్బా, ఇంకో చిన్న డబ్బా, మళ్ళీ లూజుగా ఉన్న నాలుగు టిఫిన్ బాక్స్ లూ.. పద్ధతిగా ప్లేట్లూ పెట్టుకుని పూరీలూ, కూరూ, పప్పు, రైతూ, బిరియానీ, స్వీటూ, చివరికి పానూ.. అన్నీ అమర్చి తీసుకొచ్చిందా మహాతల్లి! ఈ లోగా నిజామాబాద్ లో పిల్లా జెల్లాతో కొంతమంది తెలుగు వాళ్ళు పక్క కంపార్ట్ మెంట్ లో ఎక్కారు. ఎక్కుతూనే జన్మలో అన్నం తినని వాళ్ళలా తినడం మొదలుపెట్టారు..

"బావా - సాంబారు.."

"వదినా.. ఫిష్ కరీ.. కొంచెం వేసుకో.."

"పెరుగు తినండే.. వేడి చేస్తుంది" అంటూ, ఈ భోజనాల కార్యక్రమం అయ్యాక ఒక అమ్మాయి బుట్టలోంచి ప్లాస్టిక్ కవర్ తీసి అందరికీ గోరింటాకులు పెట్టింది. పిల్లలు బెర్తుల మీద ఎదురెదురుగా కూర్చుని దీక్షగా అష్టాచెమ్మా బోర్డు పెట్టుకుని గవ్వలు వేస్తూ

ఆడడం మొదలెట్టారు. ఒక అమ్మాయి బొంగురు గొంతుతో "ఎన్నాళ్ళకి గుర్తొచ్చానే వానా.." అని పాడింది. అంతా చప్పట్లు.. ఇంకొక ఆయన వెంటనే "లాహిరి లాహిరి లాహిరిలో.."

అని పాడాడు. అంతే భయంకరంగా! అది అంత్యాక్షరీనట! "'నా' తో ఎండ అయింది బావగారూ.. రాంగి" అందా అమ్మాయి.

"ఎన్నాళ్ళకి లో 'లా' ఉంది అని 'లా' పాయింట్ లేవదీసాడు. ఆ గాత్రం అలా ఓ గంట పాటు సాగింది. ఇంతలో పక్క కంపార్ట్మెంటులో ఎవరో రయ్యమని పోట్లాట వేసుకున్నారు. వీళ్ళంతా హడావిడిగా అక్కడకి పోయారు. సర్దడానికో, ఆనందించడానికో మరి!

పక్కనున్న పంజాబీ ఆయన సిగ్నల్స్ అందక సెల్ చెవిలో పెట్టుకుని అరిచి మాట్లాడ్డానే ఉన్నాడు. ఒక్కో మాటా అంత అర్థరాత్రి అరిచి రెండుమూడుసార్లు చెపుతున్నాడు.

"దో లాఖ్ దేదో.. దేదో.. దో లాఖ్ ..ఓ నాలాయక్ హై.. నాలాయక్ హై.. ఉన్ కా సాత్ మత్ బిజావ్. బిజావ్.. బిజావ్.." ఇలా ఆ పెళ్ళాం తప్పకుండా ఈయన చెప్పేది అర్థంకాక ఆపోజిట్ గానే చేస్తుందని నాకు అనిపించింది! మధ్యలో నున్నగా బొజ్జ పెంచిన పెద్దమనిషి చేతబడులూ, క్షుద్రవిద్యలూ అనే టాపిక్ మొదలు పెట్టాడు. వెంటనే శ్రోతలందరూ 'చిన్నప్పుడు మా ఇంట్లో దెయ్యం పట్టినావిడ ఏం చేసింది? ఎలా వెళ్ళగొట్టారూ లాంటివి చెప్పడం మొదలెట్టారు. మధ్య మధ్యలో హిందీలో చెపుతూ నా వైపు చూస్తున్నారు. నేను అర్థంకాక ఎంజాయ్ చెయ్యలేకపోతున్నానేమో అని వాళ్ళ బాధ! నేను చెవిలో ఓల్డ్ లతా సాంగ్స్ పెట్టుకుని వింటున్నా, చుట్టూ జరిగేవి నా చెవుల్లో దూరిపోతున్నాయి. 'స్లిపర్ కోచ్ లో నిద్ర పట్టదు! ఛ' అన్న మా వాడు హాయిగా నిద్రపోతున్నాడు. నాకేమో నిద్రపట్టదు!

తెల్లవారు రూమున కొందరు హోమ్ లిగా ఫీలయి మొహాలు కడుగుతూ పెద్ద పెద్ద గర్జనలూ, ఓండ్రపెట్టడాలూ లాంటి శబ్దాలతో నిద్రలేపారు. లక్ష్మిగా చేరాల్సిన టైంకి ట్రైన్ చేరింది. లేకపోతే మా వాడు మళ్ళీ తిట్టేవాడు!

నాగర్ శూల్ లో దిగి ఎదురొచ్చిన టెంపో డ్రైవర్ ని "దో జనే.. కితనా లూంగా?" అనగానే "దో సా" అని ఒక టెంపో ఎక్కించాడు. ఆ తరువాత "తోడా అడ్జస్ట్ కర్లో.." అని ఇంకో ఆరుగురిని, ఇద్దరు పిల్లల్ని తెచ్చి సూట్ కేస్ లో బట్టలు కుక్కుతున్నట్లు కుక్కడం మొదలుపెట్టాడు. నేను "దస్ లోగ్ బన్ నై హోతా" అని గగ్గోలు పెడితే "సామ్మే ఆయియే" అని తన పక్క సీటుకీ తనకీ మధ్య ఓ దిండు వేసాడు. ఆ దిండు మీద మా వాడిని కూర్చో పెట్టాలట!

"ఏ గోడ్ మే బైట్ నేకే ఉమర్ నయ్యే" అని వాడిని ఒళ్ళో కూర్చోపెట్టుకునే వయసు ఇరవై ఏళ్ళనాడే దాటిపోయాడని నేను అరిచి చెప్పి, దిగిపోయాము. ఈ లోగా మావాడి 'వాడి' చూపులు! చివరకి సెపరేట్ గా ఇద్దరికీ ఫోర్ ఫిఫ్టికి కుదుర్చుకుని బయలుదేరాం. కానీ నా మటుకు నాకు స్లిపర్ కోచ్ ప్రయాణం తెగ నచ్చింది. ఫస్ట్ క్లాస్ లో ఏం ఉంటుంది.. కిటికీలు మూసుకుని కూర్చుంటాం. అమ్మొచ్చేవాళ్ళూ ఉండరు- అడుక్కునే వాళ్ళూ ఉండరు!

ఇండియన్ క్రాఫ్డ్ చూడాలంటే స్లిపర్ కోచ్ నాన్ ఏసీ.లోనే వెళ్ళాలి. మావాడు ఒప్పుకోడు అనుకోండి!

కిటికీ దగ్గర కూర్చుని మనని దాటి వెళ్ళిపోయే టెలిఫోన్ స్టంభాల్ని లెక్కపెట్టడం.. కొంగల బారుల్ని చూడడం. వంతెన మీద నుండి వెళుతుంటే 'గాజుల చేతుల్తో డోలక్ వాయిస్తున్నటుండే' ఆ ధ్వని ఎంజాయ్ చెయ్యడం, కాఫీనో టీనో తెలీని వేడి వేడి ద్రవాన్ని నోరు కాలిపోతుంటే తాగడం - వేగంగా వెళుతున్న రైల్లో పడిపోకుండా, బుట్టలతో, కేన్లతో నడిచే అమ్మోవాళ్ళని చూడడం. ఇవన్నీ ఎంత బాగుంటాయి? బతానీ.. చెనా జోర్ గరమ్ చెనా.. ఎంత కాలక్షేపంగా ఉంటాయి?

ఎంతో మందితో కలిసి ప్రయాణిస్తాం.. ఎవరి స్టేషన్ వచ్చినప్పుడు వాళ్ళం దిగిపోతాం... ఒకరి ఎడ్రెస్ లు ఒకళ్ళు తీసుకుంటారు. టెలిఫోను నంబర్లు కూడా. ఒకవేళ నేను "మా అబ్బాయి పెళ్ళి.. పోయిన జనవరిలో మీ పక్క సీట్లో కూర్చుని ప్రయాణించానే..

గుర్తొచ్చానా కామాక్షిగారూ?.. శుభలేఖ జత చేస్తున్నాను.. తప్పకుండా రండి" అంటే ఆవిడ ఈ రైలు ప్రయాణం గుర్తుతెచ్చుకుని వస్తుందా? రైలు స్నేహాలకి అంత ప్రాముఖ్యత ఉందా?... ఉండచ్చు! ఎవరం ఊరికే ఒకరికి ఒకరం పరిచయం కాము. ఏదో రుణానుబంధం ఉండే ఉంటుంది! అందుకే ఆ పరిచయాలు.. దిగేటప్పుడు ఒకరికి ఒకరం నవ్వుతూ వీడ్కోలు చెప్పతాం. మళ్ళీ కలుస్తాం అని ఆస్పలు నమ్మకం లేకుండా విడిపోవడం.. రైలు ప్రయాణాల్లోనే సాధ్యం!

